

Sygnatura akt IV Ka 602/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Aneta Pawlicka

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013 roku

sprawy **W. K.**

obwinionego z art.283§1 ustawy z 26.06.1974 r. Kodeks pracy

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 21 maja 2013 roku, sygnatura akt II W 175/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki związane z postępowaniem odwoławczym w kwocie 50 złotych oraz wymierza 200 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 602/13

UZASADNIENIE

Państwowa Inspekcja Pracy złożyła wniosek o ukaranie W. K. obwiniając go o to, że:

1. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy, dopuścił do eksploatacji w dniu 26.01.2012r. w placówce handlowej w Z.. ul. (...), kocioł grzewczy typu (...)nieprawidłowo zabezpieczony przed wzrostem ciśnienia lub temperatury z zamontowanym na rurze wzbiorczej zaworem odcinającym, umożliwiającym całkowite lub częściowe zamknięcie przepływu wody tj. za wykroczenie z art.. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378) w związku z art. 215 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232 poz. 1378), pkt 2.9 z PN-91 B- 02413 Ogrzewnictwo i ciepłownictwo. Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnego systemu otwartego.
2. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy, dopuścił do eksploatacji w dniu 26.01.2012r. w placówce handlowej w Z.ul. (...), wyciągową instalację mechaniczną – elektryczny wentylator wywiewny, nie posiadający właściwego zabezpieczenia przed porażeniem prądem elektrycznym zamontowanym prowizorycznie na przewodach zasilających tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378) w związku z art. 215 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami

oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378), § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa higieny pracy (Dz. U. z 2003r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 20115r. Nr 173 poz. 1034), pkt 2.1.6.2 z PN-87 B- 02411 Ogrzewnictwo. Kotłownie wbudowane na paliwo stałe.

3. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w dniu 26.01.2012r. w placówce handlowej w Z.. ul. (...)nie zapewnił drożności kanału wentylacji nawiewnej zapewniającej dopływ powietrza z zewnątrz do pomieszczenia kotłowni tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks Pracy (Dz. U. 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232 poz. 1378) w związku z art. 215 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378), pkt 2.1.6.1 z PN-87 B- 02411 Ogrzewnictwo. Kotłownie wbudowane na paliwo stałe.

4. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w dniu 26.01.2012r. w placówce handlowej w Z.. ul. (...)nie zapewnił na stanowisku udzielania informacji, stanowisku obsługi i stanowisku kasowym temperatury odpowiedniej do rodzaju wykonywanej pracy tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21 , poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378) w związku z art. 214 §2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378), § 30 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnu aa 26 września 1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 173, poz. 1034),

5. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy od dnia 27.09.2011r. do dnia 10.02.2012r. nie zapewnił pracownikom M. J., A. K. (1) i J. M. odbycia okresowego szkolenia w dziedzinie bhp dla pracowników zatrudnionych na stanowiska robotniczych tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378) w związku z art. 237³ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378), § 14 ust. 1 ust. 2 pkt 2 oraz § 15 Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zmianami oraz z 2007r. Nr 196, poz. 1420),

6. Jako Prezes spółki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w D., ul. (...)woj. (...), będąc odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy, do dnia 10.02.2012r. nie zapewnił osobom zatrudnionym w placówce handlowej w Z.. przy ul. (...)pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania odzieży własnej, roboczej i ochronnej o wysokości nie niższej niż 2,5m lub 2,2 m w przypadku usytuowania powyższego pomieszczenia w suterenie, piwnicy lub na poddaszu tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378) w związku z art. 233 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 232, poz. 1378), § 1 ust. 4 zał. Nr 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997r. w sprawie szczególnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 173, poz. 1034) § 111 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U z 2003r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011r. Nr 173, poz. 1034).

Wyrokiem z dnia 21 maja 2013 roku (sygn. akt II W 175/12) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie:

I. uznał obwinionego za winnego czynów opisanych w punktach od I do V części wstępnej wyroku oraz opisanego w punkcie VI części wstępnej, z tym , że przyjął, że czyn ten został popełniony w okresie od dnia 26.01.2012r. do dnia 10.02.2012r., to jest wykroczeń z art. 283 § 1 Kodeksu Pracy i za to na podstawie art. 283 § 1 Kodeksu Pracy w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 2 000 (dwóch tysięcy) złotych,

II. na podstawie art. 239 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw zwrócił dowód rzeczowy w postaci elementu zaworu oraz instrukcje obsługi kotła grzewczego (...) znajdującą się jak na k. 261 akt obwinionemu W. K.,

III. na podstawie art. 118 § 1 w zw. z § 3 kpw obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100 złotych, a na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w kwocie 200 złotych.

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodził się obrońca obwinionego wywodząc apelację zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie, który miał lub mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- poprzez przyjęcie, iż:
- na rurze wzbiorczej pieca w obiekcie handlowym (...) sp. z o. o. w Z. zamontowany został kompletny zawór odcinający,

-wyposażenie techniczne ww. obiektu nie zapewniało możliwości ogrzewania stanowisk pracy do temperatur określonych właściwymi przepisami,

-kanał nawiewny w kotłowni ww. obiektu był niedrożny lub o znacznie ograniczonej drożności.

II. obrazę przepisów postępowania, która miała (lub mogła mieć) wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 39 §1 Kpw oraz art. 170 §1 pkt 3 i 5 Kpk w zw. z art. 39 §2 Kpw poprzez oddalenie na rozprawie w dn. 16. maja 2013r. wniosku strony pozwanej o uzyskanie oraz przeprowadzenie dowodu z wykazu rozmów telefonicznych z numeru telefonu posiadanego przez świadka Z. R. za rok 2011r. na okoliczność połączeń telefonicznych z obwinionym, w sytuacji gdy dowód ten umożliwiłby weryfikację wiarygodności zeznań świadka Z. R. co do jego relacji z obwinionym, co bezpośrednio rzutuje na wiarygodność jego relacji co do przebiegu czynności kontrolnych,

2. 39 § 1 Kpw w zw. z art. 193 §1 Kpk w zw. z art. 42 §1 Kpw poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa i oceny energetycznej budynków na okoliczność „zapotrzebowania ciepła w placówce handlowej” w sytuacji, gdy brak było w aktach sprawy dostatecznych dowodów na tę okoliczność, a okoliczność ta była istotna z punktu widzenia zarzutu opisanego w IV punkcie wniosku o ukaranie,

3. art. 410 Kpk w zw. z art. 82 §1 Kpw oraz art. 7 Kpk w zw. z art. 8 Kpw poprzez:

- odmowę częściowo wiarygodności zeznaniom T. M. w zakresie

w jakim pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym mającym obciążać obwinionego w związku z bezpodstawnym przyjęciem przez Sąd I instancji, że „nie znajdują logicznego uzasadnienia” i „niejednokrotnie powielają w sposób analogiczny oceny i argumentację zawartą w wyjaśnieniach obwinionego”,

- całkowite pominięcie dowodu z zeznań świadka W. W. przy ocenie zamontowania na rurze wzbiorczej pieca mufy w postaci niekompletnego zaworu kulowego (z wymontowaną częścią wewnętrzną) w zakresie okoliczności uzyskanych przez niego w 2011r. informacji potwierdzającej zamontowanie na rurze wzbiorczej pieca zaworu kulowego z wymontowaną częścią wewnętrzną wyłącznie w roli mufy, pomimo iż zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, co prowadziło do błędnego ustalenia, iż w rzeczywistości miał tam być zamontowany kompletny zawór,

- oparcie w przeważającej mierze rozstrzygnięcia o opinię biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy A. K. (2)(data złożenia 30. kwietnia 2013r.) o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku i uznanie jej za „rzetelną, pełną i jasną ekspertyzę, w zupełności i wyczerpująco odpowiadają na postawione przez Sąd zagadnienia”, a sformułowane w niej wnioski za „logiczne, jednoznaczne i znajdujące oparcie w przeprowadzonym na ich poparcie wywodzie”, w sytuacji, gdy w opinii tej biegły przeprowadzając analizę czyni szereg założeń nie mających oparcia w zebranych materiale dowodowym, co prowadzi do nieprawdziwych wniosków, a nadto biegły w opinii tej dokonuje

oceny dowodów (w tym w zakresie ich wiarygodności) oraz oceny prawnej co pozostaje poza kompetencją biegłego sądowego, a należy do wyłącznej kompetencji sądu,

- uznanie za całkowicie wiarygodne i korelujące ze sobą (i z pozostałym materiałem dowodowym) zeznań świadków A. K. (1) i M. J., w sytuacji, gdy zeznania te pozostają częściowo w sprzeczności, co przejawia się stwierdzeniem przez M. J., iż na stanowiskach kasowych miała panować temperatura 5 do 10 st. C, gdy A. K. (1) wskazuje temperatury w przedziale od 10 do 13 st. C,

- uznanie za wiarygodne zeznań świadka Z. R. w sytuacji podnoszonych przez obwinionego zarzutów dotyczących braku obiektywności

świadka w związku z istniejącym pomiędzy nimi konfliktem, w sytuacji gdy zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym zebraniem materiałem dowodowym, a to co do przebiegu kontroli, w szczególności w zakresie początkowych czynności, z zeznaniami świadka T. M. i wyjaśnieniami obwinionego, jak i co do wskazanego konfliktu, mając na względzie, iż w toku sprawy zeznał: „W chwili dokonywania kontroli nasze relacje z obwinionym były luźne, nie byliśmy w konflikcie”, co pozostaje w sprzeczności z jego wyjaśnieniami złożonymi w toku czynności służbowych dowodem, o czym świadczy treść dowodu w postaci pisma Zastępcy Okręgowego Inspektora Pracy we W.z dn. 27. kwietnia 2012r.; zeznania te pozostają także wewnątrz sprzeczne chociażby w zakresie w jakim świadek początkowo zeznaje, iż po przybyciu na miejsce i stwierdzeniu rzekomych nieprawidłowości w zakresie pieca CO, oświadczył p. T. M., że praca pieca musi być wstrzymana, po czym T. M. miał po rozmowie telefonicznej z obwinionym odmówić dalszej współpracy, w konsekwencji czego miał zostać dobrany do kontroli drugi z inspektorów, a ich dalszą częścią, gdzie świadek wskazuje, iż już po przybyciu drugiego z inspektorów piec nadal miał działać,

- uznanie za wiarygodne dowodów w postaci protokołu kontroli wraz z załącznikami w zakresie czynności przeprowadzonych w dn. 21.01.2012r. w sytuacji, gdy czynności w placówce handlowej w Z. zostały z naruszeniem przepisów prawa, a to art. 24 ust. 3 Ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy, co uniemożliwiło obwinionemu lub upoważnionej przez pracodawcę osobie (w tym wypadku Ł.) udział w czynnościach kontrolnych i weryfikację dokonanych ustaleń, a to poprzez okazanie przez prowadzących kontrolę upoważnienia do ich dokonania dopiero po przeprowadzeniu części czynności,

- uznanie za wiarygodny protokołu pomiaru temperatury, gdy dokument ten nie został podpisany przez przedstawiciela pracodawcy ani też dobranego do czynności w charakterze świadka funkcjonariusza Policji,

- uznanie, iż w świetle zebranego materiału dowodowego, iż nie budzi niedających się usunąć wątpliwości fakt rzekomego zamontowania na rurze wzbiorczej pieca zaworu kulowego umożliwiającego zamknięcie obiegu wody, w sytuacji, gdy wniosek ten pozostaje w sprzeczności z zeznaniami świadka W. W., wyjaśnieniami obwinionego, dowodem w postaci elementu złożonego do akt, a żadna z osób przeprowadzających kontrolę nie dokonała faktycznej weryfikacji funkcji urządzenia,

- uznanie, iż w świetle zebranego materiału dowodowego, iż nie budzi niedających się usunąć wątpliwości fakt niezapewnienia właściwej temperatury na stanowiskach pracy w placówce handlowej, gdy pomiar temperatur został dokonany przez inspektorów pracy po wyłączeniu pieca grzewczego, gdy w świetle opinii biegłego sądowego z zakresu bhp „trudno ocenić jaki był wpływ wyłączonego kotła na pomiar temperatury”, a nadto gdy opinia ta sporządzona została bez wiedzy w zakresie „zapotrzebowania ciepła” w placówce, a tylko poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż dla zapewnienia właściwej temperatury konieczne było wykorzystanie maksymalnej mocy grzewczej zamontowanych nagrzewnic, a nadto pominięcie faktu wykorzystywania do ogrzewania pomieszczeń dodatkowych urządzeń elektrycznych o czym świadczą zeznania świadka M. J.,

- uznanie, iż w świetle zebranego materiału dowodowego, iż nie budzi niedających się usunąć wątpliwości fakt istnienia niedrożności lub ograniczenia drożności w znacznym stopniu kanału nawiewnego, gdy w czasie kontroli ani w toku procesu nie zostały przeprowadzone próby drożności ani też pomiary kanału, co w konsekwencji nie daje podstaw do przyjęcia, iż kanał ten był niedrożny w stopniu naruszającym przepisy bhp, a w konsekwencji gdy należy uznać oparcie wniosków opinii biegłego wyłącznie na stwierdzeniach inspektorów PIP za bezpodstawne;

- uznanie, iż osobą faktycznie wykonującą funkcje pracownicze w placówce handlowej był T. M., co pozostaje w sprzeczności z zeznaniami tej osoby oraz wyjaśnieniami obwinionego. III. rażąco niewspółmierność kary.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosł o

1. uchylenie ww. wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

względnienie:

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

- pisemnej opinii biegłego z zakresu budownictwa i oceny energetycznej budynków na okoliczność „zapotrzebowania ciepła w placówce handlowej” oraz możliwości zapewnienia temperatury wskazanej przepisami prawa na stanowiskach pracy w placówce handlowej z Z. przy wykorzystaniu istniejącej instalacji centralnego ogrzewania,
- dodatkowej opinii nowego biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, który sporządzi nową opinię, która będzie zawierała odpowiedzi na pytania postawione przez Sąd I instancji z uwzględnieniem zasad logiki i wiedzy fachowej oraz po zapoznaniu się z wynikami opinii wymienionej w tiret pierwsze, ewentualnie:
- uzupełniającej, pisemnej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie zapewnienia przez obwinionego temperatury wskazanej przepisami prawa na stanowiskach pracy w placówce handlowej z Z. przy uwzględnieniu treści opinii wymienionej w tiret pierwsze,

a w konsekwencji;

3. zmianę zaskarżonego wyroku co do pkt 1 poprzez uniewinnienie obwinionego oraz uchylenie pkt III.

Po upływie terminu do wniesienia apelacji obrońca obwinionego wystosował swoiste „uzupełnienie apelacji” wskazując co następuje:

Zaskarżony wyrok należy uznać za błędny.

Podstawą wydania orzeczenia przez sąd I instancji był nieprawidłowo ustalony stan faktyczny, który Sąd ustalił po dokonaniu wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału procesowego. Tak ustalony stan faktyczny spowodował wywiedzenie błędnych wniosków, a w konsekwencji uznanie za udowodnione okoliczności popełnienia przez W. K. zarzucanych mu czynów opisanych we wniosku o ukaranie w punkcie I, III i IV.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Wbrew twierdzeniom apelującego sąd I instancji procedował w sposób prawidłowy, dowody oceniał z poszanowaniem zasad wyrażonych w art.7 kpk, czemu dał wyraz w obszernym i wnikliwym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (którego wywody sąd odwoławczy w pełni podziela) i nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ze względu na okoliczności w ramach niego podnoszone (ujęty w punkcie I apelacji) odnosi się do czynów opisanych w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku, co skarżący doprecyzował w piśmie datowanym

na 5 lipca 2013 roku (k.360), a tym samym skarżący nie zakwestionował w apelacji ustaleń faktycznych dotyczących czynów opisanych w punktach II,V i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Jeśli chodzi o argumentację dotyczącą montażu zaworu odcinającego opisanego w punkcie I, to sąd i instancji dokonał analizy materiału dowodowego zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego opierając się między innymi o dowody z zeznań świadków, wyjaśnienia obwinionego, wyniki kontroli, dokumentację fotograficzną i opinię biegłego A. K. (2), a zatem nie jest uprawnione twierdzenie skarżącego, iż opinia biegłego to jedyny a na pewno „wiodący” dowód w oparciu o który przypisano sprawstwo i zawinienie obwinionego.

W istocie, co warto raz jeszcze zaakcentować, gdyby kwestionowany zawór został „przerobiony na mufę” stanowiłoby to okoliczność, którą obwiniony podniósłby najpóźniej po zapoznaniu się z wynikami kontroli, a zalecenie demontażu zaworu nie musiałyby być wykonane 6 lutego 2012 roku gdyby rzeczywiście była to mufa. Możliwość dokonywania zmian w konstrukcji zaworu po dacie jego demontażu powoduje, iż okazywanie go w czasie późniejszym nie jest miarodajne w aspekcie oceny czy to ten sam zawór i będący w takim samym kształcie jak w czasie zamontowania, a oceny tej nie zmienia odwoływanie się do relacji świadka W. W.(k.332 i k. 363) bowiem potwierdzenie przy okazaniu tożsamości zaworu nie wyklucza możliwości jego modyfikacji po demontażu. Powielanie zatem ujętej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ze wszech miar trafnej argumentacji (k.297-302) wydaje się zbędne. Rację ma apelujący, iż biegły w opinii winien w oparciu o posiadane wiadomości specjalne odpowiadać na pytania stawiane przez sąd w tezie dowodowej, a nie ma kompetencji do dywagowania na temat wartości dowodowej poszczególnych dowodów. Jeśli jednak w opinii dywagacje takie mają miejsce może to prowadzić do pozbawienia wartości dowodowej opinii i stwierdzenia naruszenia przez sąd przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku - jednakowoż nie każdym przypadkiem.

Powołując się na istnienie powodów osłabiających zaufanie do biegłego i wydanych przez niego opinii w tym zakresie, obowiązkiem obrońcy jest przytoczenie ważnych powodów istniejących obiektywnie, które uzasadniałyby konieczność powołania innego - nowego biegłego. Owe ważne powody to tylko takie, które w rzeczowy sposób rozważone prowadzą do wniosku, że istniejące okoliczności podważają obiektywność biegłego lub podważają zaufanie do jego wiedzy i doświadczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 7 października 2002 roku, IV KK 171/02).

Skarżący tymczasem nie podniósł w apelacji naruszenia art. 196§3 kpk czy art.201 kpk w zw. z art. 42§1 kpw ani też nie wykazał przyczyn wskazujących na osłabienie zaufania do bezstronności biegłego czy też niejasności lub sprzeczności w treści samej opinii. Nie wykazał również aby sąd I instancji nie przeprowadził samodzielnie oceny dowodów a oparł się w tym zakresie na ocenie biegłego. Nie sposób zatem podzielić argumentacji apelacji w tym zakresie, a formułowane zarzuty to w istocie wyrażenie niezadowolenia z treści wniosków opinii a nie skuteczne podważenie kompetencji biegłego i rzetelności samej opinii. Tym samym i zarzut naruszenia przepisów art.39§1 kpw w zw. z art.193§1 kpk i art.42§1 kpw nie może być uznany za trafny, skoro nie wykazano aby zaistniała potrzeba zasięgnięcia opinii innego biegłego.

Podobnie rzecz się przedstawia odnośnie ustaleń dotyczących drożności kanału wentylacji nawiewnej i zapewnienia odpowiedniej temperatury na stanowiskach pracy (pkt III i IV części wstępnej zaskarżonego wyroku). Skarżący odnosi się w tym zakresie jedynie do wniosków opinii biegłego zupełnie ignorując obszernie rozważania uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym zakresie (k.307-315). Podzielając przywoływaną argumentację uzasadnienia zaskarżonego wyroku i w tym zakresie, warto zwrócić uwagę na charakter zanieczyszczeń ograniczających dopływ powietrza kanałem wentylacji nawiewnej. Stwierdzone śmieci i liście biorąc pod uwagę porę roku (koniec stycznia) wskazują na fakt braku kontroli drożności kanału co najmniej od kilku miesięcy skoro opad liści ma miejsce w październiku i w listopadzie (!).

Jeśli zaś chodzi o temperaturę, w której pracownikom (...)przyszło podejmować pracę w Z.w dniu 26 stycznia 2012 roku, to niewątpliwie była to temperatura niższa od minimalnej wymaganej na określonych stanowiskach pracy, zaś eksponowanie rzekomych rozbieżności w relacjach świadków A. K. (1)i M. J.odnośnie określenia panujących temperatur na stanowiskach pracy oceny tej nie zmienia. Świadczenie odnosi się do zapamiętanych przypadków

mających miejsce wcześniej i rozbieżności w oznaczeniu temperatury nie mogą tutaj dziwić. Skarżący argumentację apelacji w tym zakresie odnosi praktycznie do jednego sformułowania uzasadnienia zaskarżonego wyroku opartego o wnioski biegłego, zgodnie z którym „zainstalowany kocioł grzewczy nie był w stanie zapewnić ciepła niezbędnego do ogrzania sklepu do wymaganej temperatury 18° C” (k.313). Apelujący sformułował również postulaty dotyczące potrzeby podjęcia inicjatywy dowodowej (k.334, 373) celem wykazania, iż istniejąca instalacja centralnego ogrzewania dawała możliwość zagwarantowania temperatury powietrza ponad przywołaną wartość. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem potencjalna wydolność instalacji grzewczej i potencjalna możliwość zagwarantowania właściwej temperatury przy świadczeniu pracy osobom zatrudnionym nawet w sytuacji wykazania zgodnie z twierdzeniami apelującego nie prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności obwinionego w zakresie czynu przypisanego. Obwinionemu przypisano zaniechanie mające miejsce 26 stycznia 2012 roku, czyn z tegoż dnia pozostawał przedmiotem zarzutu, a zatem dowodzenie dotyczące potencjalnych możliwości instalacji przed i po dacie czynu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a jest istotne jedynie z punktu widzenia treści zaleceń pokontrolnych.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, zaś przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadkach gdy między innymi ratyfikowane umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Na przepisy umowy międzynarodowej sąd I instancji właśnie się powołał wskazując na przepis art.12 ust.1 Konwencji nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie dnia 11 lipca 1947 (ratyfikowanej i ogłoszonej - Dz.U. z 8 lipca 1997 roku, nr 72, poz. 450), który określa kompetencje inspektorów pracy (co również podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – k.286), a zatem podnoszony zarzut dotyczący bezprawności kontroli również nie znajduje uzasadnienia, a i argumentacja apelującego odnosząca się do charakteru zatrudnienia i zakresu funkcji T. M. nie ma w aspekcie powyższego znaczenia. Skarżący podnosi ponadto, iż „część czynności kontrolnych” została dokonana zanim kontrolujący okazał upoważnienie do kontroli, co pozostawało w sprzeczności z art.24 ust.3 ustawy o PIP, nie wskazuje jednak jaka część czynności i jak to się odnosi do wyników kontroli. Kwestionowanie poprawności dokonywania czynności kontrolnych może mieć miejsce jednak w toku postępowania kontrolnego, a nie w niniejszym postępowaniu. Protokół kontroli został sporządzony, a zatem rzeczą sądu I instancji pozostawało odniesienie się do jego treści, a stanowi on jeden ale nie jedyny dowód sprawstwa i winy obwinionego.

Podobnie rzecz się przedstawia jeśli chodzi o relację Z. R. ocenianą jak każdy inny dowód w toku przewodu sądowego przez sąd I instancji. Skarżący w tym zakresie odwołując się do istniejącego konfliktu między świadkiem i obwinionym podjął próbę wykazania niewiarygodności świadka, jednak próba ta w zestawieniu z oceną tego dowodu dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie mogła odnieść oczekiwanego rezultatu.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary nie został w żaden sposób uzasadniony, a gdy się zważy na wielość wykroczeń przypisanych obwinionemu oraz sytuację majątkową obwinionego, to zarzut ten jawi się oczywiście bezzasadnym.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpw).

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art.636§1 kpk w zw. z art.119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 118, poz. 1269) oraz art.8 i art.3 ust.1 w zw. z art.21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.)